

LBRIS

We know
books

Jane Austen

*Mândrie si
prejudecată*

Editura Bookshop Publishing House

București, 2026

Autor: Jane Austen

Titlu: Mândrie și prejudecată

Editura: Bookshop Publishing House

Ediție completă

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
AUSTEN, JANE

Mândrie și prejudecată / Jane Austen. - București :
BookShop Publishing House, 2026
ISBN 978-630-95424-9-6

821.111

ISBN: 978-630-95424-9-6

Pentru comenzi online: www.books-shop.ro

© 2026 [Bookshop Publishing House]

Toate drepturile asupra prezentei ediții sunt
rezervate.

Capitolul I

Este un adevăr universal recunoscut că un burlac, posesor al unei averi frumoase, are nevoie de o nevastă.

Oricât de puțin cunoscute ar fi simțămintele sau vederile unui asemenea bărbat atunci când apare pentru prima oară într-un loc, acest adevăr este atât de înrădăcinat în mințile celor din jur, încât burlacul este socotit că proprietate de drept a uneia sau alteia dintre fiicele familiilor din vecinătate.

— Dragă domnule Bennet, îi spuse doamna sa într-o zi, ai aflat că Netherfield Park a fost în sfârșit închiriat?

Domnul Bennet răspunse că nu a aflat.

— Dar a fost, îi replică ea; căci doamna Long a trecut tocmai pe aci și mi-a povestit totul de-a-fir-a-păr.

Domnul Bennet nu dădu nici un răspuns.

— Nu vrei să știi cine l-a închiriat? strigă nerăbdătoare soția sa.

— Dumneata vrei neapărat să mi-o spui și eu n-am nimic împotrivă ș-o aud. Această invitație a fost de ajuns.

— Ei bine, dragul meu, trebuie să știi că doamna Long zice că Netherfield a fost luat de un tânăr putred de bogat, din nordul Angliei; că a sosit luni într-un cupeu cu patru cai că să vadă locul și a fost atât de încântat, încât a și căzut la învoială cu domnul Morris; că trebuie să se instaleze înainte de sfântul Mihail și că vreo câțiva dintre servitorii săi vor veni acolo, până la sfârșitul săptămânii viitoare.

— Cum se numește?

— Bingley.

— E însurat sau burlac?

— Oh! burlac, dragul meu, sigur! Burlac și putred de bogat; patru sau cinci mii pe an. Ce lucru minunat pentru fetele noastre!

— Cum așa? Ce legătură are asta cu ele?

— Dragul meu Bennet, îi răspunse soția, cum poți fi atât de săcâitor? Știi, desigur, că mă gândesc c-o să se însoare cu una dintre ele.

— Cu scopul ăsta se stabilește oare aici?

— Scopul? Ce absurditate! Cum poți vorbi astfel? Dar este foarte posibil să se îndrăgostească de una dintre ele și de aceea trebuie să-i faci o vizită, îndată ce va sosi.

— Nu cred că e cazul. Dumneata și fetele puteți merge, sau le poți trimite singure, ceea ce ar fi încă și mai bine, deoarece, dat fiind că ești tot atât de frumoasă ca oricare dintre ele, s-ar putea ca domnul Bingley să te placă cel mai mult.

— Dragul meu, mă măgulești. Desigur am avut și eu epoca mea de frumusețe, dar nu pretind că aș mai fi cine știe ce acum. Când o femeie are cinci fete mari, trebuie să renunțe să se mai gândească la propria-i frumusețe.

— Adeseori, în asemenea cazuri, o femeie nu prea mai are cine știe ce frumusețe la care să se gândească.

— Dar, dragul meu, trebuie să-i faci neapărat o vizită domnului Bingley când va deveni vecinul nostru.

— Este mai mult decât îți pot promite, crede-mă.

— Dar gândește-te la fiicele dumitale. Gândește-te numai ce situație ar fi pentru una dintre ele. Sir William și Lady Lucas sunt hotărâți să se ducă numai cu scopul acesta, căci în general, știi bine, nu fac vizite noilor veniți. Trebuie, trebuie să te duci pentru că, dacă dumneata nu te vei duce, nouă ne va fi imposibil să-i facem o vizită.

— Ești exagerat de scrupuloasă, crede-mă. Domnul Bingley va fi, desigur, foarte fericit să vă cunoască; îi voi trimite prin dumneata câteva rânduri și-l voi asigura de consimțământul meu total la căsătoria lui cu una dintre fetele mele care îi va plăcea; totuși, trebuie să pun o vorbă bună pentru mica mea Lizzy.

— Nu vreau să faci una ca asta. Lizzy nu e cu nimic mai bună decât celelalte și sunt convinsă că nu-i nici pe jumătate

frumoasă ca Jane, nici pe jumătate veselă ca Lydia. Dumneata însă o preferi totdeauna pe ea.

— Nici una dintre ele nu prea are cu ce să se laude, răspunse domnul Bennet. Sunt toate prostuțe și ignorante ca și alte fete! Lizzy e însă mai isteată decât surorile ei.

— Domnule Bennet, cum poți vorbi așa de urât de copiii dumitale? Îți face plăcere să mă jignești. N-ai nici un pic de milă de bieții mei nervi.

— Te înșeli, scumpa mea. Am un mare respect pentru nervii dumitale. Sunt vechile mele cunoștințe. Te aud pomenindu-i, cu mare considerație, de cel puțin douăzeci de ani.

— Ah, nu știi cât sufăr!

— Sper însă că-ți va trece și că vei trăi să vezi mulți tineri domni cu un venit de patru mii pe an instalându-se prin vecinătate.

— Nu ne va fi de nici un folos, de-ar veni și douăzeci din ăștia, dacă nu vrei să le faci o vizită.

— Contează pe mine, scumpa mea, atunci când vor fi douăzeci, îi voi vizita pe toți, deodată. Domnul Bennet era un amestec atât de ciudat de agerime, sarcasm, rezervă și capriciu, încât douăzeci și trei de ani de viață conjugală au fost prea puțini pentru soția sa că să-i înțeleagă firea. Firea ei nu era atât de greu de descifrat. Era o femeie cu o inteligență redusă, prea puține cunoștințe și o dispoziție instabilă. Când era nemulțumită, își închipuia că este nervoasă. Scopul vieții sale era să-și mărite fetele; plăcerea vieții sale – vizitele și noutățile.

Capitolul II

Domnul Bennet a fost printre primii care s-au dus la domnul Bingley. Avusese tot timpul intenția să-i facă această vizită deși, până în ultima clipă, o asigurase pe soția sa că nu se va duce; și, până în seara zilei în care făcuse vizita, ea nu știuse nimic. Atunci i se dezvălui totul în felul următor: văzându-și cea de a doua fiică ocupată eu dichisitul unei pălării, domnul Bennet i se adresa deodată astfel:

— Sper că-i va plăcea domnului Bingley, Lizzy.

— Nu suntem în situația de a ști ce îi place domnului Bingley, răspunse mama înciudată, deoarece nu-i putem face o vizită.

— Dar uiți, mamă, spuse Elizabeth, că-l vom întâlni la reuniuni și că doamna Long a promis să ni-l prezinte.

— Nu cred că doamna Long va face așa ceva. Are ea însăși două nepoate. E o femeie egoistă, falsă, nu dau doi bani pe ea.

— Nici eu, spuse domnul Bennet, și mă bucur că nu vei avea nevoie de serviciile ei.

Doamna Bennet nu binevoi să dea vreun răspuns; dar, incapabilă să se stăpânească, începu să dojenească pe una dintre fete.

— Nu mai tot tuși, Kitty, pentru numele Domnului! Ai puțină milă de nervii mei. Îmi calci pe nervi.

— Kitty nu-i deloc discretă cu tusea ei, spuse tatăl. Tușește când nu trebuie.

— Nu tușesc de plăcere, spuse Kitty necăjită. Când are loc balul tău viitor, Lizzy?

— De mâine în două săptămâni.

— Da, așa e, întări mama. Și doamna Long nu se va întoarce decât în ajun, așa că-i va fi imposibil să ni-l prezinte pentru că nu-l va cunoaște nici ea.

— Atunci, draga mea, s-ar putea să ai superioritate față de prietena dumitale și să i-l prezinți dumneata ei.

— Imposibil, domnule Bennet, imposibil, când eu însămi nu-l cunosc. Cum poți fi atât de săcâitor?

— Apreciez prudența dumitale. O cunoștință de două săptămâni este, cert, foarte puțin. Nu poți cunoaște adevărata fire a unui om după numai două săptămâni. Dar, dacă noi nu îndrăznim, altcineva o va face; și, la urma urmelor, doamna Long și nepoatele sale trebuie să-și încerce și ele norocul, și de aceea, cum domnia sa va considera faptul că renunți să-ți faci acest oficiu drept un act de gentilețe, voi prelua eu această sarcină.

Fetele își priviră tatăl încremenite. Doamna Bennet spuse numai: "Prostii, prostii!"

— Care poate fi sensul acestei exclamații emfactice? se repezi el. Consideri formalitatea prezentării și importanța care i se dă drept o prostie? Nu prea pot fi de acord cu dumneata în chestiunea aceasta. Ce spui, Mary? Căci tu ești o domnișoară cu idei profunde, știu, citești cărți serioase și scoți citate din ele.

Mary ar fi dorit să spună ceva foarte inteligent, dar nu știu ce.

— În timp ce Mary își pune ideile la punct, continuă el, să ne întoarcem la domnul Bingley.

— M-am săturat de domnul Bingley, replică soția sa.

— Îmi pare rău să aud așa ceva; dar de ce nu mi-ai spus-o mai înainte? Dacă știam acest lucru azi-dimineață, desigur, nu i-aș fi făcut vizita. Ce ghinion! Dar cum i-am făcut într-adevăr această vizită, nu mai putem să-l evităm.

Uimirea doamnelor fu tocmai ceea ce dorise el, uimirea doamnei Bennet depășind, poate, pe a tuturor, deși, după ce primul val de bucurie trecu, ea le declară că tot timpul se așteptase la asta.

— Ce bun ai fost, dragul meu Bennet! Știam eu că te voi convinge până la urmă. Eram sigură că-ți iubești fetele prea mult ca să nu iei în considerație o asemenea cunoștință. Vai,

ce încântată sunt! Și ce farsă grozavă, să te fi dus azi-dimineață și să nu ne spui un singur cuvânt până acum.

— Acum, Kitty, poți tuși cât vrei, spune domnul Bennet și, rostind aceste vorbe, părăsi camera, sătul de exaltarea soției sale.

— Ce tată minunat aveți, fetelor! spuse ea, după ce se închise ușa. Nu știu cum i-ați putea mulțumi îndeajuns pentru bunătatea lui; ca și mie, de altfel. La vârsta noastră nu este prea plăcut – pot să v-o spun – să faci mereu cunoștințe noi; de dragul vostru însă nu știu ce n-am face! Lydia, pușorul meu, deși ești cea mai mică, sunt sigură că domnul Bingley va dansa cu tine la balul următor.

— Oh! făcu Lydia energică, n-am nici o grijă, căci deși sunt cea mai mică, eu sunt cea mai înaltă dintre toate.

Restul serii l-au petrecut întrebându-se cât de repede va întoarce domnul Bingley vizita domnului Bennet și plănuiind când să-l invite la masă.

Capitolul III

Toate întrebările pe care doamna Bennet, cu ajutorul celor cinci fiice ale sale, le-a putut pune cu privire la domnul Bingley, n-au fost totuși de ajuns pentru a-i smulge soțului său o descriere mulțumitoare a acestuia. L-au atacat în fel și chip – cu întrebări directe, cu insinuări istețe și aluzii ocolite – dar el le-a dejucat cu dibăcie toată iscusința și, până la urmă, au fost silite să accepte informațiile de mâna a doua de la vecina lor, Lady Lucas. Raportul acesteia era mai mult decât favorabil. Sir William rămăsese încântat. Domnul Bingley era tânăr, foarte chipeș, extrem de simpatic și – pentru a încununa toul – avea intenția să vină la viitoarea reuniunea cu un grup mare de prieteni. Nimic nu putea fi mai încântător! A iubi dansul însemna un prim pas către a te îndrăgosti; și inima domnului Bingley stârnea foarte vii speranțe.

— Dacă mi-aș putea vedea una dintre fete fericit căsătorită la Netherfield, spuse doamna Bennet soțului său, și pe toate celelalte tot atât de bine măritate, n-aș mai avea ce dori.

După câteva zile, domnul Bingley întoarse vizita și petrecu cu domnul Bennet, în bibliotecă, vreo zece minute. Nutrise speranța de a fi admis în prezența tinerelor domnișoare, de a căror frumusețe auzise atâtea; dar îl văzu numai pe tatăl lor. Doamnele au fost ceva mai avantajate pentru că ele avură norocul să constate – de la o fereastră de sus – că tânărul purta o haină albastră și călărea pe un cal negru.

Curând după aceasta i se trimise o invitație la masă, iar doamna Bennet alcătuiuse deja un meniu care să facă cinste

artei sale de gospodină, când sosi un răspuns ce amâna totul. Domnul Bingley era obligat să fie în oraș în ziua următoare și, ca atare, îi era imposibil să accepte onoarea ce i se făcuse etc. Doamna Bennet fu foarte dezamăgită. Nu-și putea închipui ce treburi avea la oraș, atât de curând după sosirea lui în Hertfordshire; și începu să se teamă că s-ar putea ca domnul Bingley să zboare mereu dintr-un loc în altul și să nu se stabilească niciodată la Netherfield, cum ar fi trebuit să facă.

Lady Lucas i-a liniștit puțin temerile sugerându-i că dansul plecase la Londra numai ca să-și aducă prietenii la bal; și în curând se zvoni că domnul Bingley urma să vină cu douăsprezece doamne și șapte domni. Fetele s-au întristat auzind de numărul atât de mare de doamne; dar s-au consolat în ajunul balului, când au aflat că, în loc de douăsprezece, a venit de la Londra numai cu șase persoane – cele cinci surori ale sale și un văr. Când însă grupul și-a făcut apariția în salon, se compunea numai din cinci, cu totul – domnul Bingley, cele două surori ale sale, soțul surorii celei mari și încă un bărbat tânăr.

Domnul Bingley era chipeș și avea maniere de domn; o ținută frumoasă și o purtare simplă, neafectată. Surorile sale erau femei subțiri, cu un aer foarte la modă. Cumnatul lui, domnul Hurst, părea să fie un domn; dar prietenul său, domnul Darcy, atrase atenția întregului salon prin distincția persoanei sale – înălțimea, trăsăturile frumoase, expresia nobilă – și prin zvonul care, cinci minute după ce intrase, era pe buzele tuturor, că ar avea zece mii pe an.

Domnii au declarat că era un bărbat de toată frumusețea; doamnele, că era mult mai frumos decât domnul Bingley; și a fost privit cu mare admirație cam jumătate din seara aceea, până când comportarea lui a produs o indignare care a răsturnat valul popularității câștigate: pentru că descoperiseră că era mândru, că se credea superior celorlalți, că era imposibil de mulțumit; și nici toată marea lui moșie din Derbyshire nu l-a mai putut atunci salva de a fi socotit un om cu o purtare dezagreabilă, respingătoare; era de necomparat cu prietenul său.

Domnul Bingley făcuse imediat cunoștință cu toate persoanele mai importante din salon, fusese plin de viață, expansiv;

dansase, fiecare dans, îi păruse rău că balul se sfârșise atât de devreme și spusese că va da el însuși un bal la Netherfield. Asemenea însușiri grăiau de la sine. Ce contrast între el și prietenul său! Domnul Darcy a dansat numai o dată cu doamna

Hurst și o dată cu domnișoara Bingley, a refuzat să fie prezentat vreunei alte doamne și și-a petrecut restul serii învârtindu-se prin salon și aruncând o vorbă, când și când, câte unuia din grupul său. Se lămuriseră asupra caracterului său. Era omul cel mai înfumurat, cel mai antipatic din lume și toți sperau că nu va mai veni pe acolo niciodată. Printre cei mai porniți împotriva lui era doamna Bennet, a cărei indignare față de purtarea domnului Darcy, în general, se ascuțise până la o ranchiună personală, din cauza afrontului adus uneia dintre fiicele sale.

Elizabeth Bennet fusese obligată să piardă două dansuri, din cauză că erau prea puțini domni; și, în acel timp, domnul Darcy se aflase destul de aproape pentru ca ea să audă, întâmplător, o conversație dintre el și domnul Bingley care venise de la dans, pentru o clipă, spre a insista pe lângă prietenul său să danseze și el.

— Haide, Darcy, îi spuse, te rog, vino. Nu pot să sufăr să te văd stând deoparte, singur, în felul acesta stupid. Ai face mult mai bine să dansezi.

— Nici nu mă gândesc. Știi cit detest acest lucru, afară doar de cazul când îmi cunosc foarte bine partenera. Într-o adunare ca aceasta mi-ar fi insuportabil. Surorile tale sunt angajate și în tot salonul nu există o altă femeie cu care să pot dansa, fără să însemne o pedeapsă pentru mine.

— N-aș putea fi atât de mofturos ca tine, exclamă Bingley, pentru nimic în lume! Pe cuvântul meu, n-am întâlnit în viața mea atâtea fete drăguțe ca în seara asta; și câteva dintre ele, vezi, sunt neobișnuit de frumoase.

— Tu dansezi cu singura fată frumoasă din această încăpere, spuse domnul Darcy, privind-o pe cea mai mare dintre domnișoarele Bennet.

— Oh! Este făptura cea mai frumoasă pe care am văzut-o vreodată! Este însă colo, chiar în spatele tău, una dintre